

## Arrest

nr. 34 738 van 24 november 2009  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 september 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 8 februari 2009, verklaart er zich op 9 februari 2009 vluchteling.

1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 29 juni 2009, verstuurd op 2 juli 2009.

1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

*"Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Afghanistan, meerbepaald uit het district Waras in de provincie Bamian. U verklaarde in het jaar 1386 (Westerse kalender: 2005-2006) na de dood van uw vader, met uw moeder, broers en zussen naar Kabul te zijn verhuisd, meerbepaald naar de wijk*

*Dashti Barshi. U zou daar een vrachtwagen hebben gekocht om zodoende de kost te verdienen. Op een dag in oktober-november 2008 zou u door de Taliban zijn tegengehouden toen u met uw vrachtwagen reed. Ze zouden een bom in uw vrachtwagen hebben gestopt en u werd verplicht hun auto te volgen. Onderweg werden jullie aan een checkpoint tegengehouden, u zou zijn uitgestapt en daarbij riep u luid "de Taliban" waarna u wegluchtte. De vrachtwagen is dan ontploft waarop u naar het busstation liep. Daar nam u de bus naar Kandahar. U belde van daaruit uw familie en de dag nadien reisde u met een smokkelaar naar Iran van waaruit u via verschillende andere landen naar België reisde. Op 9 februari 2009 vroeg u hier asiel aan. Vanuit België contacteerde u een vriend in Afghanistan die u vertelde dat uw familie terug in Bamian woonde. Hij zond u tevens enkele documenten op die u ter staving van uw asielaanvraag neerlegde, zijnde een identiteitskaart, evenals een foto en een attest betreffende de aankoop van uw vrachtwagen."*

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- het asielrelaas is door verscheidene inconsistenties en vaagheden ongeloofwaardig;
- uit objectieve info toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat in Kabul momenteel geen willekeurig geweld heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de motieven van de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling niet weerlegt in haar verzoekschrift, noch hiervoor een aannemelijke verklaring geeft. De motieven blijven bijgevolg gehandhaafd en worden beschouwd als zijnde hier hernomen. In hoofde van de verzoekende partij kan dienvolgens geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.2. Verzoeker voert als enig middel een schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker betoogt dat de subsidiaire bescherming hem onterecht werd geweigerd. Hij verwijst naar het 'positioning paper' van maart 2008 van het Internationale Rode Kruis, naar artikel 3 van de Conventies van Genève van 1949 en naar artikel 1 van het tweede Additionele Protocol. Er zou onmogelijk kunnen ontkend worden dat in Afghanistan geen internationaal gewapend conflict woedt.

2.4. Dat er in Afghanistan een internationaal gewapend conflict heerst werd door de Commissaris-generaal nooit betwist, getuige de frequente toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen. Echter, zowel de Vreemdelingenwet zelf (artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet), als het UNHCR (via de vroegere lijst en het nieuwe rapport van juli 2009) erkennen duidelijk dat, indien er in een land een (internationaal) gewapend conflict heerst met willekeurig geweld, de ernst van de bedreiging kan variëren naargelang de streek van het land. Wat in deze relevant is, is of er in verzoekers regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade is door willekeurig geweld voortvloeiend uit dat conflict.

2.5. Verzoeker, die als regio van herkomst de hoofdstad Kabul opgaf en zijn recente vertrek vandaar ook aannemelijk kon maken verwijst naar een rapport dat aangeeft dat er in Kabul, na Kandahar, de meeste zelfmoordaanslagen plaatsvonden. Uit een nieuw rapport van de UNHCR, d.d. juli 2009, blijkt dat het geweld in Kabul is toegenomen. Uit de informatie die de Commissaris-generaal zelf raadpleegt blijkt eveneens dat er veelvuldige incidenten zijn. Er zou dus wel degelijk een reëel risico zijn op ernstige schade naar aanleiding van het willekeurige oorlogsgeweld in Kabul.

2.6. De Commissaris-generaal oordeelde op basis van een veelheid van bronnen dat er voor burgers in de hoofdstad geen ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict bestaat. De Commissaris-generaal kwam in redelijkheid tot dit besluit aangezien uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat (1) er een duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen de situatie in de hoofdstad en elders in het land, (2) er geen aanhoudende gevechtshandelingen en geen open conflictsituatie is (gezien de Taliban en andere anti-regeringselementen er geen permanente aanwezigheid hebben), (3) de hoofdstad toegankelijk is voor humanitaire hulp door VN-organisaties, (4) er geen migratiestromen van burgers zijn

die de hoofdstad verlaten omwille van de onstabiele veiligheidssituatie, (5) verschillende bronnen wijzen op economische activiteiten en ontwikkeling in de hoofdstad, (6) het UNHCR, dat zelf aanwezig en actief is in de hoofdstad, Kabul niet op de lijst heeft geplaatst met gebieden die als onveilig worden beoordeeld. De bronnen waarop de Commissaris-generaal zich voor deze conclusie steunde zijn uitgebreid en objectief (zie Cedoca-antwoorddocument afgh2008-54w van 19/02/09). De geactualiseerde nota "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" van 21 oktober 2009, ter zitting neergelegd bevestigt overigens dit standpunt. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de UNHCR zelf actief zijn medewerking verleent aan vrijwillige terugkeerprogramma's naar Kabul. Het UNHCR gaf nooit aan dat een toekenning van de subsidiaire bescherming louter op basis van de algemene situatie in de hoofdstad opportuun is. In het laatste districtsgewijze veiligheidsadvies (oktober 2008) figureerde Kabul-stad niet onder de districten waarvoor de UNHCR subsidiaire bescherming adviseerde. Het advies dat de UNHCR in juli 2009 uitvaardigde, raadt de asielinstanties aan elke aanvraag op zijn eigen merites te onderzoeken, op individuele gronden dus. Een kandidaat-vluchteling dient bijgevolg aannemelijk te maken dat de situatie in zijn regio van herkomst effectief van die aard is dat hij er als burger een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Uit de documenten die verzoeker bijbrengt blijkt dat Kabul het doelwit is van sporadische en gerichte aanslagen, waarbij de anti-regeringselementen de internationale gemeenschap viseren evenals de nationale autoriteiten. Uit de documenten blijkt ook dat bij deze aanslagen incidenteel burgers omkomen, hoewel zij niet in se het doelwit vormen. Dergelijke vorm van geweld kan niet worden gelijkgesteld met wat het EHJ aangaf als maatstaf van 'willekeurig geweld' in zijn verduidelikend arrest van 17 februari 2009: *"wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen* (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat er in Kabul vandaag een situatie van willekeurig geweld heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede wenst de Raad te wijzen op het feit dat verzoeker verklaarde opgegroeid te zijn in de provincie Bamyan. Hij zou slechts in de periode vanaf 2005-2006 tot zijn vertrek in eind 2008 in Kabul hebben gewoond. Verzoeker verklaarde verder van een vriend te hebben vernomen dat zijn familie terug in Bamyan woont. Indien verzoeker meent in Kabul een reëel risico op ernstige schade te lopen, beschikt hij derhalve over een intern vluchtalternatief naar zijn geboortestreek Bamyan, waar ook zijn familie woont (artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet). De provincie Bamyan wordt noch door de adviserende lijst van het UNHCR van oktober 2008, noch door het UNHCR-advies van juli 2009 als onveilig omschreven, noch is het algemeen gekend dat die streek dermate onveilig is dat er voor verzoeker een reëel risico zou zijn op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker wijst op een arrest van de Raad van State, waarin een weigeringbeslissing gebrekkig gemotiveerd geacht werd. Het betrof een zaak van een Afghaan die niet afkomstig was van een op de UNHCR-lijst hernomen gebied. De Raad van State besliste in die zaak dat gelet op de vele incidenten in de regio in kwestie de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus niet redelijk kon weigeren met een loutere verwijzing naar de Cedoca-info of de UNHCR-lijst.

2.8. Betreffende het door verzoeker aangehaalde arrest van de Raad van State (G/A 180.793/XIV-28.245, arrest nr. 167.754 van 13 februari 2007) merkt de Raad op dat, daargelaten de vraag of het om vergelijkbare zaken gaat, de geciteerde rechtspraak een individueel geval betreft dat geen precedentswaarde heeft.

De Raad benadrukt in dit verband tenslotte dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen, niet met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst kan volstaan maar enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. *"Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig wordt bedreigd omwille van een willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn*

*persoon of zijn leven aantoonbaar is*“ (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, n° 2478/001, p. 86-87 en beschikking RvS nr. 1025 van 27 juli 2007). Gezien (1) het zwaartepunt van het conflict niet in de hoofdstad Kabul is gesitueerd (hetgeen verzoeker niet ontkent), (2) uit de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie (zie antwoorddocument Cedoca en het recente advies van het UNHCR (*UNHCR eligibility guidelines, July 2009*)) duidelijk blijkt dat er regionale verschillen zijn met de rest van het land voor wat betreft de intensiteit van het geweld, het karakter en de omvang ervan, volstaat verzoekers recente verblijf in Kabul niet om aan te tonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie die ernstig bedreigend is voor zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict. De subsidiaire bescherming kan niet worden toegekend.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en negen door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. VAN ISACKER